

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2550

กิตติศักดิ์ ปรกติ. โทษประหารชีวิตกับข้อคิดว่าด้วยเสรีภาพในชีวิตร่างกาย , รัฐศาสตร์สาร 45 , 19 (1)
(มีนาคม 2537).

คณิต ณ นคร, กฎหมายอาญา ภาคทั่วไป. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์วิญญูชน.(ม.ป.ป.).

จรินทร์ หะวานนท์ , เอกสารประกอบคำบรรยายวิชาอาชญาวิทยาชั้นสูง. ณ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัยครั้งที่ 6 กันยายน 2547.

สุภาสิทธิ์ รอดวันชัย. กระบวนการยุติธรรมทางอาญาเปรียบเทียบไทย – ลาว: ขั้นตอนก่อนการ
พิจารณาของศาล,วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชานิติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย,2547.

สทอน รัตน์ไพจิตร. ความประสงค์ของการลงโทษอาญา:ศึกษาเฉพาะประเทศไทยสมัยใช้กฎหมาย
ลักษณะอาญาประมวลกฎหมายอาญา, วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชานิติศาสตร์
คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,2527.

สมบูรณ์ ประสพเนตร. โทษประหารชีวิตในประเทศไทย. บทบัญญัติ, 56 , 1(มีนาคม 2543)

ประมวลกฎหมายอาญา. ราชกิจจานุเบกษา, เล่ม 73 ,ตอนที่ 95, (วันที่ 15 พฤศจิกายน 2499).

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 57 แก้ไข แล้วโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิอาญา
ฉบับที่ 22 , พ.ศ.2547 .

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา, ราชกิจจานุเบกษา, เล่ม 52 , ตอน 598 ,วันที่ 10
มิถุนายน 2478 .

ระเบียบกระทรวงยุติธรรมว่าด้วยหลักเกณฑ์ และวิธีการประหารชีวิตนักโทษ พ.ศ. 2546

ณรงค์ ใจหาญ, กฎหมายอาญาว่าด้วยโทษและวิธีการเพื่อความปลอดภัย , กรุงเทพมหานคร :
สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2543 .

ณรงค์ ใจหาญและคณะ. สิทธิผู้ต้องหา จำเลยและผู้ต้องโทษในคดีอาญา, รายงานวิจัย,
คณะกรรมการกฤษฎีกา, 2538 .

นพนิต สุริยะ. สิทธิมนุษยชน , กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์วิญญูชน , 2537.

นันทิ จิตสว่าง .การประหารชีวิตโดยเครื่องฉีดยา,บทบัญญัติ,นิตยสารของเนติบัณฑิตยสภา,เล่มที่ 56,
ตอน 1,(มีนาคม 2543).

วีระพงษ์ บุญโญภาส . คำบรรยายวิชาการบริหารงานกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ณ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย ครั้งที่ 18 กุมภาพันธ์ 2548 .

วิศิษฎ์ เจนานนท์ ร.ต.อ.โทษประหารชีวิต ศึกษาวิธีการบังคับโทษด้วยการฉีดยากับกฎหมาย
ที่เกี่ยวข้อง, วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชานิติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,2545 .

วีระพงษ์ บุญโญภาส . เอกสารประกอบคำบรรยายวิชาการบริหารงานกระบวนการยุติธรรมทาง
อาญา , กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2542 .

นรินทร์ ไทรพิท . การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากการเพิ่มโทษกับเหตุจรรยาในคดีอาญา,วิทยานิพนธ์
ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย,2529 .

ภาษาลาว

รัฐธรรมนูญแห่ง ส ป ลาว ปี ค.ศ.2003

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของลาว

ประมวลกฎหมายอาญาของลาว

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของราชอาณาจักรลาว

ประมวลกฎหมายลักษณะอาญาของราชอาณาจักรลาว

ลำลิด บัวศรีสวัสดิ์, คำพิพากษาศาลฎีกาของ กฎหมายโบราณลาว,พิมพ์ครั้งที่ 1,นครเวียงจันทน์:
โรงพิมพ์กระทรวงศึกษาธิการ, 1993 .

ลำลิด บัวศรีสวัสดิ์, คำพิพากษานิติศาสตร์,พิมพ์ครั้งที่ 1,(นครเวียงจันทน์:โรงพิมพ์วิสาหกิจการพิมพ์
จำหน่ายศึกษา, 1994 .

คำสั่ง เลขที่ 53/ น.ย ลงวันที่ 15 ตุลาคม ค.ศ. 1976

ประมวลกฎหมายอาญาแห่ง ส ส เวียดนาม,ฉบับลงวันที่ 21 ธันวาคม ค.ศ.1999,นครฮานอย:
โรง พิมพ์แห่งชาติ, 2000 .

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาแห่ง ส ส เวียดนาม,ฉบับปรับปรุงใหม่ ลงวันที่ 09 มิถุนายน
ค.ศ.2000.

ภาษาอังกฤษ

Model Penal Code of United State of America

American Criminal Law Review

www.Findlaw.com

www.Judiciary.go.th

www.thai.justice.com

[http:// www.correct.go.th/ cm2.htm](http://www.correct.go.th/cm2.htm)

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

ประเทศที่ยังคงใช้โทษประหารชีวิตอยู่ในปัจจุบันและวิธีการประหารชีวิต

ประเทศ	วิธีการประหารชีวิต
1. AFGHANISTAN (อัฟกานิสถาน)	ประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า / ประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ/ประหารชีวิตด้วยการขว้างด้วยหิน
2. ALGERIA (แอลจีเรีย)	ประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า
3. ANTIGUA AND BARBUDA (อันติกัวและ บาร์บูดา)	ประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ
4. ARMENIA (อาร์เมเนีย)	ประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า
5. BAHAMAS (บาฮามาส)	ประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ
6. BAHRAIN (บาห์เรน)	ประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า
7. BANGLADESH (บังกลาเทศ)	ประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า
8. BARBADOS (บาร์เบโดส)	ประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ
9. BELARUS (เบลารุส)	ประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า
10. BELIZE (เบลีซ)	ประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ
11. BENIN (เบนิน)	ประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า
12. BOTSWANA (บอตสวานา)	ประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ
13. BURKINA FASO (บูร์กินาฟาโซ)	ประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า
14. BURUNDI (บุรุนดี)	ประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า/ประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ
15. CAMEROON (แคเมอรูน)	ประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า/ประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ
16. CHAD (ชาด)	ประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า
17. CHILE (ชิลี)	ประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า
18. CHINA (จีน)	ประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า/ประหารชีวิตด้วยการฉีดยาเคมีเข้าสู่ร่างกาย

19.COMOROS ISLAND (คอโมโรส)	ประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า/ประหารชีวิตด้วยการฉีดยาเคมีเข้าสู่ร่างกาย
20.CONGO (Democratic Republic) (สาธารณรัฐคองโก)	ประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า/ประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ
21.CUBA (คิวบา)	ประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า/ประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ
22. DOMINICA (โดมินีกา)	ประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ
23. EGYPT (อียิปต์)	ประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ / ประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า
24. EQUATORIAL GUINEA (อิเควทอเรียลกินี)	ประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ / ประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า
25. ERITREA (เอริเทรีย)	N/A
26. ETHIOPIA (เอธิโอเปีย)	ประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ / ประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า
27. GABON (กาบอง)	ประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า
28. GHANA (กานา)	ประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า
29. GUATEMALA (กัวเตมาลา)	ประหารชีวิตด้วยการฉีดยาเคมีเข้าสู่ร่างกาย
30. GUINEA (กินี)	ประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า
31. GUYANA (กายอานา)	ประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ
32. INDIA (อินเดีย)	ประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ
33. INDONESIA (อินโดนีเซีย)	ประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า
34. IRAN (อิหร่าน)	ประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ / ประหารชีวิตด้วยการยิงเป้าประหารชีวิตด้วยการขว้างด้วยหิน
35. IRAQ (อิรัก)	ประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ / ประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า
36. JAMAICA (จาไมก้า)	ประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ
37. JAPAN (ญี่ปุ่น)	ประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ
38. JORDAN(จอร์แดน)	ประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ / ค้างการยิงเป้า

39. KAZAKSTAN (คาซัคสถาน)	ประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า
40. KENYA (เคนยา)	ประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ / ประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า
41. KUWAIT (คูเวต)	ประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ / ประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า
42. KYRGYZSTAN (คีร์กีซสถาน)	ประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า
43. LAOS (ลาว)	ประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า
44. LEBANON (เลบานอน)	ประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ / ประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า
45. LESOTHO (เลโซโท)	ประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ
46. LIBERIA (ไลบีเรีย)	ประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ / ประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า
47. LIBYA (ลิเบีย)	ประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ / ประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า
48. MALAWI (มาลาวี)	ประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ
49. MALAYSIA (มาเลเซีย)	ประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ
50. MAURITANIA (มอริเตเนีย)	ประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า
51. MONGOLIA (มองโกเลีย)	ประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า
52. MOROCCO (โมร็อกโก)	ประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า
53. MYANMAR (พม่า)	ประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ
54. NIGERIA (ไนจีเรีย)	ประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ / ด้วยการยิงเป้า
55. NORT KOREA (เกาหลีเหนือ)	ประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ / ประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า
56. OMAN (โอมาน)	N/A
57. PAKISTAN (ปากีสถาน)	ประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ / ประหารชีวิตด้วยการขว้างด้วยหิน
58. PALESTINIAN AUTHORITY (ดินแดนปาเลสไตน์)	ประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า/ประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ

59. PHILIPPINES (ฟิลิปปินส์)	ประหารชีวิตด้วยการฉีดยาเคมีเข้าสู่ร่างกาย
60. QATAR (กาตาร์)	ประหารชีวิตด้วยการตัดศีรษะ / ประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า/ประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ
61. RUSSIAN FEDERATION (รัสเซีย)	ประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ / ประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า
62. RWANDA (รวันดา)	ประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า
63. SAINT CHRISTOPHER AND NEVIS (เซนต์คริสโตเฟอร์และเนวิส)	ประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ
64. SAINT LUCIA (เซนต์ลูเชีย)	ประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ
65. SAINT VINCENT AND GRENADINES (เซนต์วินเซนต์และเกรนาดีนส์)	ประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ
66. SAUDI ARABIA (ซาอุดีอาระเบีย)	ประหารชีวิตด้วยการตัดศีรษะ / ประหารชีวิตด้วยการขว้างด้วยหิน
67. SIERRA LEONE (เซียร์ราลีโอน)	ประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ / ประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า
68. SINGAPORE (สิงคโปร์)	ประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ
69. SOMALIA (โซมาเลีย)	ประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า
70. SOUTH KOREA (เกาหลีใต้)	ประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ / ประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า
71. SUDAN (ซูดาน)	ประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ / ประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า/ประหารชีวิตด้วยการขว้างด้วยหิน / ประหารชีวิตด้วยการตรึงไว้บนกางเขน
72. SWAZILAND (สวาซิแลนด์)	ประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ
73. SYRIA (ซีเรีย)	ประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ / ประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า
74. TAIWAN (ไต้หวัน)	ประหารชีวิตด้วยการฉีดยาเคมีเข้าสู่ร่างกาย
75. TAJIKISTAN (ทาจิกิสถาน)	ประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า
76. TANZANIA (แทนซาเนีย)	ประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ

77. THAILAND (ไทย)	ประหารชีวิตด้วยการฉีดยาหรือสารเคมีเข้าสู่ร่างกาย
78. TRINIDAD AND TOBAGO (ตรินิแดดและโตเบโก)	ประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ
79. TUNISIA (ตูนิเซีย)	ประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ / ประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า
80. TURKMENISTAN (เติร์กเมนิสถาน)	ประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า
81. UGANDA (ยูกันดา)	ประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ / ประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า
82. UKRAINE (ยูเครน)	ประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า
83. UNITED ARAB EMIRATES (สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์)	ประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า / ประหารชีวิตด้วยการตัดศีรษะ/ประหารชีวิตด้วยการขว้างด้วยหิน
84. UNITED STATES OF AMERICA (สหรัฐอเมริกา)	ประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ / ประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า / ประหารชีวิตด้วยการใช้เก้าอี้ไฟฟ้า / ประหารชีวิตด้วยการมรณะ/ประหารชีวิตด้วยการฉีดยาหรือสารเคมีเข้าสู่ร่างกาย
85. UZBEKISTAN (อุซเบกิสถาน)	ประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า
86. VIET NAM (เวียดนาม)	ประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า
87. YEMEN (เยเมน)	ประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า / ประหารชีวิตด้วยการตัดศีรษะ
88. YUGOSLAVIA(Federal Republic) (ยูโกสลาเวีย)	ประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า
89. ZAMBIA (แซมเบีย)	ประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ
90. ZIMBABWE (ซิมบับเว)	ประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ

ภาคผนวก ข

สาธารณรัฐ ประชาธิปไตย ประชาชนลาว
สันติภาพ เอกภาพ ประชาธิปไตย เอกภาพ วัฒนธรรม

รัฐสภา
คณะประจำ

เลขที่ 03/ คปจ
เวียงจันทน์, วันที่ 17/7/2003

คำแนะนำ

ของคณะประจำรัฐสภา
เกี่ยวกับวิธีปฏิบัติคำพิพากษาประหารชีวิต

อ้างถึงรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มาตรา 56 (ใหม่) ข้อ 2
เกี่ยวเนื่องอำนาจหน้าที่ของคณะประจำรัฐสภาในการตีความและอธิบายรัฐธรรมนูญและกฎหมาย

อ้างถึงกฎหมายอาญา มาตรา 30 เกี่ยวเนื่องโทษประหารชีวิต และกฎหมายว่าด้วยศาล
ประชาชน มาตรา 23 เกี่ยวเนื่องอำนาจหน้าที่ของคณะประธานศาลประชาชนสูงสุด

อ้างถึงการเสนอของประธานศาลประชาชนสูงสุด

ภายหลังที่ประเทศชาติของพวกเราได้รับการสถาปนาเป็นประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตย
ประชาชนลาวแล้ว ศาลประชาชนในทั่วประเทศได้กระทำการตามอำนาจหน้าที่ของตน สามารถแก้ไข
และพิพากษาคดีสำคัญที่กระทบถึงความมั่นคงของชาติ ความสงบ และความเป็นระเบียบเรียบร้อย
ของสังคม ซึ่งคนลาว คนต่างด้าวหรือคนต่างประเทศบางจำพวกได้ก่อขึ้น ผลงานดังกล่าวได้เป็น
ส่วนประกอบอันสำคัญเข้าในการปฏิบัติสองหน้าที่ยุทธศาสตร์ คือ ปกป้องรักษา และ สร้างสภาพพัฒนา
ประเทศชาติ

ในที่ผ่านมาถึงแม้ว่าศาลประชาชนจะมีผู้พิพากษาไม่เพียงพอ และขาดแคลนผู้พิพากษาที่มี
ประสบการณ์ ก็จริง แต่การพิพากษาคดีความผิดฐานทรยศต่อชาติ การฆาตกรรม การปล้นทรัพย์
การค้ายาเสพติด และอื่นๆ ซึ่งศาลได้ลงคำพิพากษาประหารชีวิตนั้นเห็นว่าเป็นการถูกต้องและ
สอดคล้องกับเหตุการณ์ตัวจริง โดยมีพยานหลักฐานหนักแน่นรัดกุมตัวผู้กระทำความผิด และมีความ
ถูกต้องตามกฎหมาย แต่เนื่องมาจากบทเรียนและประสบการณ์ในการปฏิบัติคำพิพากษาโทษประหาร
ชีวิตระยะผ่านมายังมีน้อย จึงทำให้ไม่มีความเข้าใจและไม่มีความเป็นเอกภาพในทางปฏิบัติตัวจริง

ฉะนั้น เพื่อรับประกันการปฏิบัติให้ถูกต้องตามมาตรา 30 ของกฎหมายอาญา, มาตรา 23 ของ
กฎหมายว่าด้วยศาลประชาชน และเพื่อความมีมนุษยธรรมนั้น คณะประจำรัฐสภาจึงมีคำแนะนำ

เกี่ยวกับวิธีการปฏิบัติคำพิพากษาโทษประหารชีวิตเพื่อให้มีความเป็นเอกภาพในขอบเขตทั่วประเทศ ดังนี้ คือ

1) ด้วยเหตุว่า การพิพากษาประหารชีวิต เป็นการที่โชคชะตากรรมของจำเลยผู้กระทำความผิด เพื่อรับรองความถูกต้อง และยุติธรรมนั้น ศาลต้องเก็บกักและค้นคว้าพยานหลักฐานให้ละเอียดถี่ถ้วน รอบด้าน และพาวะวินิจฉัยแล้วนำไปรายงานขอคำชี้แนะจากคณะนำชั้นแขวง(จังหวัด) นคร หรือ เขตพิเศษที่เกี่ยวข้องแล้วจึงลงคำพิพากษาประหารชีวิต

2) เมื่อคำพิพากษาประหารชีวิตของศาลถึงที่สุด หรือสิ้นสุดกระบวนการยุติธรรมแล้ว ให้ศาลประชาชนที่เกี่ยวข้อง(เจ้าของคดี)ส่งสำนวนคดีพร้อมคำชี้แนะของคณะนำชั้นแขวง(จังหวัด) นคร หรือ เขตพิเศษขึ้นไปยังศาลประชาชนสูงสุดเพื่อออกคำชี้ขาด

3) ก่อนที่ประธานศาลประชาชนสูงสุดจะออกคำชี้ขาดนั้น ต้องประสานสมทบกับอัยการประชาชนสูงสุด และองค์กรอื่นที่เกี่ยวข้อง

4) คำชี้ขาดของประธานศาลประชาชนสูงสุดที่ยื่นเอาตามคำพิพากษาประหารชีวิตนั้น ต้องบ่งบอกสิทธิในการขอภัยโทษต่อประธานประเทศภายในกำหนดสามสิบวันโดยนับจากวันที่ออกคำชี้ขาดเป็นต้นไป

การประหารชีวิตนั้น ต้องปฏิบัติภายหลังสิ้นสุดหนึ่งปี นับจากวันที่ประธานประเทศออกคำตกลงไม่ให้อภัยโทษเป็นต้นไป หรือนับจากวันที่ประธานศาลประชาชนสูงสุดออกคำชี้ขาดเป็นต้นไปในกรณีหากไม่มีการขอภัยโทษ

5) การประหารชีวิตให้ทำด้วยการยิงเป้าตามที่ได้กำหนดไว้ในมาตรา 30 ของกฎหมายอาญา ส่วนรายละเอียดเกี่ยวกับวิธีการประหารชีวิตนั้นมอบให้ศาลประชาชนสูงสุด องค์กรอัยการประชาชนสูงสุด และกระทรวงป้องกันความสงบออกคำแนะนำร่วมเพื่อเป็นจุดยืนในการปฏิบัติ

คำแนะนำฉบับนี้มีผลบังคับใช้นับแต่วันที่ลงลายมือชื่อเป็นต้นไป.

คณะประจํารัฐสภา

ประธาน

ลงลายมือชื่อ สหมาน วิยะเกต

ภาคผนวก ค

สาธารณรัฐ ประชาธิปไตย ประชาชนลาว
สันติภาพ เอกภาพ ประชาธิปไตย เอกภาพ วัฒนธรรม

ศาลประชาชนสูงสุด

อัยการประชาชนสูงสุด

กระทรวงป้องกันความสงบ

เลขที่ 01

ลงวันที่ 21 พฤศจิกายน 2003

คำแนะนำร่วม

**ของ ประธานศาลประชาชนสูงสุด, อัยการประชาชนสูงสุด
และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงป้องกันความสงบ**

เรื่อง: แนะนำวิธีการปฏิบัติโทษประหารชีวิต

อ้างถึง คำแนะนำของคณะประจํารัฐสภา ฉบับเลขที่ 03 / คปจ ลงวันที่ 17 กรกฎาคม 2003
เกี่ยวกับการปฏิบัติโทษประหารชีวิต

ในช่วงเวลาที่ผ่านมามีบทเรียนเกี่ยวกับการปฏิบัติโทษประหารชีวิตนั้นยังไม่ได้มีการตกลงอย่าง
เป็นหลักการ และยังไม่มีความเป็นเอกภาพกันทั่วประเทศ เช่น การประหารชีวิตด้วยการยิงเป้าต่อ
หน้าฝูงชน ผู้ถูกศาลตัดสินนั้นขาดหลุมฝังตัวเอง ผู้ทำหน้าที่ยิงเป้ามีผู้เดียว หรือยิงหลายนัดเหล่านี้เป็น
ต้น ซึ่งทำให้การปฏิบัติมีความยุ่งยาก ทั้งนี้ก็เพราะยังขาดประสบการณ์ในการปฏิบัติตัวจริง

ฉะนั้น เพื่อปฏิบัติตามคำแนะนำฉบับเลขที่ 03 / คปจ ลงวันที่ 17 กรกฎาคม 2003 ของคณะ
ประจํารัฐสภา ในข้อที่ 5 เกี่ยวกับการปฏิบัติโทษประหารชีวิต ทั้งทำให้การปฏิบัติตัวจริงมีความถูกต้อง
และเป็นเอกภาพกันทั่วประเทศ

ประธานศาลประชาชนสูงสุด, อัยการประชาชนสูงสุด และ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงป้องกัน
ความสงบ

จึงออกคำแนะนำร่วมเกี่ยวกับวิธีการปฏิบัติโทษประหารชีวิต ดังนี้

1. การประหารชีวิตให้ปฏิบัติด้วยการยิงเป้า และปิดลับ ในกรณีที่มีความจำเป็นจะต้องทำ
อย่างเปิดเผยนั้น ให้ศาลที่เป็นเจ้าของคดีทำหนังสือรายงานไปยังศาลประชาชนสูงสุดเพื่อพิจารณา
2. ในการปฏิบัติโทษประหารชีวิตนั้น ต้องให้มีคณะกรรมการ ซึ่งประกอบด้วย เจ้าหน้าที่ดำ
รงเป็นประธาน หัวหน้ากองปฏิบัติคำตัดสินของศาล (หัวหน้ากองบังคับคดี) เป็นรองประธาน อัยการ

ศาล และองค์การปกครอง ณ ที่เกี่ยวข้องเข้าร่วม

3. การเตรียมให้แก่การประหารชีวิตนั้น ต้องมีการขุดหลุมไว้ก่อนการประหารชีวิต ห้ามเด็ดขาดมิให้นำตัวผู้ถูกประหารชีวิตมาขุดหลุมเพื่อฝังตัวเอง สถานที่ประหารชีวิตต้องเป็นป่าช้า หรือเป็นที่ที่ได้กำหนดให้เป็นที่ฝังศพโดยเฉพาะ

4. ก่อนการยิงเป้านั้น ให้ผู้ถูกประหารชีวิตแต่งตัวสวยงาม อาบน้ำ ใส่เสื้อผ้าใหม่ รับประทานอาหารมื้อสุดท้าย มอบรูปเขียน และดอกไม้บูชา แล้วใช้ผ้าสีดำปิดตาผู้ถูกประหารชีวิต นอกจากนี้ให้ใช้ผ้าม่านสีขาวปิดบังตัวไว้เพื่อไม่ให้เจ้าหน้าที่ผู้จะทำการประหารนั้นมองเห็นตัวผู้ถูกประหารชีวิต

5. ก่อนที่จะนำตัวนักโทษออกไปยังหลักประหารนั้น ต้องอนุญาตให้ผู้ถูกประหารชีวิตฝากข้อความไปยังครอบครัว และญาติพี่น้องของเขา โดยทำเป็นจดหมายก็ได้ ถ้าผู้ถูกประหารหากสงสัยเสียด้วยวาจา ก็ให้ คณะกรรมการทำจดหมายบันทึกโดยให้ผู้ถูกประหารลงลายมือชื่อไว้ แล้วส่งไปยังครอบครัว หรือญาติพี่น้องของผู้ถูกประหารชีวิตเพื่อรับทราบ

6. ปืนที่จะใช้ยิงเป้านั้น ให้มีสามกระบอก โดยมีคณะกรรมการเป็นผู้รับผิดชอบควบคุม และบรรจุลูกกระสุนเรียบร้อยแล้วจึงมอบให้เจ้าหน้าที่ผู้จะปฏิบัติตัวจริง

7. เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติหรือผู้ทำหน้าที่ประหารนั้นต้องให้มืออย่างน้อยสามคน โดยยืนอยู่ในระยะห่าง 5 เมตร และให้ลั่นไกปืนพร้อมกันทีเดียว หลังจากที่ยิงเป้าแล้ว คณะกรรมการจะทำการตรวจดูว่าผู้ถูกประหารนั้นได้เสียชีวิตแล้วหรือยัง หากยังไม่ตายก็จะทำการยิงซ้ำอีกจนกว่าจะตาย จากนั้นคณะกรรมการจะได้ทำจดหมายบันทึกไว้ว่าลูกกระสุนถูกกี่ลูก แต่ละลูกแต่ละนัดถูกจุดใดตรงไหน

8. ห้ามมอบศพของผู้ถูกประหารชีวิตให้แก่ครอบครัว หรือญาติพี่น้องของเขานำไปทำพิธีไหว้ศพ หรือคบังัน แต่ศพนั้นต้องมีหีบห่อ หรือโรงศพ แล้วทำการปฏิบัติตามประเพณี โดยนิมนต์พระมาทำพิธีทางศาสนา ถ้าผู้ถูกประหารหากไม่ถือศาสนาพุทธ ก็ให้ปฏิบัติตามศาสนาที่เขาถืออยู่ จากนั้นจึงทำการฝังศพดังกล่าว

9. เมื่อทำการประหารชีวิตเสร็จสิ้นเรียบร้อยแล้ว คณะกรรมการที่รับผิดชอบงานนั้นจะต้องทำการสรุป ประเมินผลที่ได้รับจากปฏิบัติงานและเสียงสะท้อนจากสังคมมืออย่างไร แล้วรายงานไปยังศาลประชาชนสูงสุด อัยการประชาชนสูงสุด และกระทรวงป้องกันความสงบ รับทราบ และ เพื่อจะได้รายงานต่อชั้นเชิงถัดไป

คำแนะนำร่วมฉบับนี้มีผลบังคับใช้นับแต่วันที่ลงลายมือชื่อเป็นต้นไป

ประธานศาลประชาชน
สูงสุด
ลงชื่อ คำมี ชัยวงศ์

อัยการประชาชน
สูงสุด
ลงชื่อ คำปาน พิลาวงศ์

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงป้องกัน
ความสงบ
ลงชื่อ สูดจัย ธรรมสิทธิ์

ภาคผนวก ง

สาธารณรัฐ ประชาธิปไตย ประชาชนลาว
สันติภาพ เอกราช ประชาธิปไตย เอกภาพ วัฒนธรรม

ศาลประชาชนสูงสุด

เลขที่ 498 / สปสส.

นครหลวงเวียงจันทน์, วันที่ 20 ธันวาคม 2006

ประธานศาลประชาชนสูงสุด.

ถึง: ท่าน ประธานศาลอุทธรณ์, ประธานศาลประชาชนแขวง(จังหวัด), นคร และศาลทหาร
เรื่อง: คำแนะนำเกี่ยวกับการดำเนินคดีอาญา โทษประหารชีวิต.

อ้างถึง มาตรา 35 วรรคสาม ของกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ฉบับปรับปรุงปี 2004

อ้างถึง มาตรา 21(ใหม่) ข้อ 5 ของกฎหมายว่าด้วยศาลประชาชน ฉบับปรับปรุง ปี 2003 ว่า
ด้วยอำนาจหน้าที่ของประธานศาลประชาชนสูงสุด ในการออกคำแนะนำการปฏิบัติตามกฎหมาย และการ
ดำเนินคดี เพื่อให้ถูกต้อง และมีความเป็นเอกภาพในทั่วประเทศ

อ้างถึง คำแนะนำของคณะประจํารัฐสภา ฉบับเลขที่ 03 / คปจ ลงวันที่ 17 กรกฎาคม 2003
เกี่ยวกับการปฏิบัติโทษประหารชีวิต

อ้างถึง คำแนะนำร่วมของ ประธานศาลประชาชนสูงสุด, อัยการประชาชนสูงสุด และ
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงป้องกันความสงบ ฉบับเลขที่ 01 ลงวันที่ 21 พฤศจิกายน 2003 เกี่ยวกับการ
ปฏิบัติโทษประหารชีวิต

เนื่องจากว่า ในระยะที่ผ่านมา ศาลประชาชนท้องถิ่นจำนวนหนึ่ง ดำเนินคดีอาญาโทษ
ประหารชีวิต ยังไม่ทันปฏิบัติตามขั้นตอนของกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา คำแนะนำของคณะ
ประจํารัฐสภา และคำแนะนำร่วม ระหว่าง ประธานศาลประชาชนสูงสุด, อัยการประชาชนสูงสุด และ
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงป้องกันความสงบอย่างเข้มงวด การดำเนินคดีโทษประหารชีวิตนั้นมีความสําคัญยิ่ง
เพราะเกี่ยวข้องกับชีวิตของคน และเป็นการใช้ชะตากรรมของจำเลย ถ้าการค้นคว้าคดีหาก
ไม่รอบด้าน ครบถ้วน พาวะวิฉัย และไม่ปฏิบัติตามขั้นตอนของกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และ
คำแนะนำต่างๆดังที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว จะทำให้มีการพิพากษาคัดผิด และไม่สามารถแก้ไขได้
ฉะนั้น ประธานศาลประชาชนสูงสุด จึงออกคำแนะนำให้ปฏิบัติ ดังนี้

1. ภายหลังจากที่ศาลประชาชนท้องถิ่น และศาลทหาร ได้รับสำนวนคดีอาญาที่อัยการสั่งฟ้อง จำเลยขึ้นศาล ซึ่งมีโทษถึงขั้นประหารชีวิตนั้น ประธานศาลต้องมอบสำนวนคดีดังกล่าวให้รองประธานศาล หรือประธานคณะศาลอาญา หรือผู้พิพากษาที่อาวุโส มีประสบการณ์เป็นผู้ค้นคว้าให้รอบด้าน ครบถ้วน และพาวะวิชัย พร้อมกันนั้นก็แนะนำถึงสิทธิในการมีผู้ปกป้องตามที่ได้กำหนดไว้ใน มาตรา 35 ของกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฉบับปรับปรุงให้จำเลยทราบ และถามจำเลยว่ามีผู้ปกป้อง หรือยัง หากยังไม่มี ก็แนะนำให้จำเลยว่าจะเลือกเอง หรือให้ศาลแต่งตั้งให้ ถ้าจำเลยไม่เลือกเอง หรือไม่มีความสามารถที่จะจ้างผู้ปกป้องหรือทนายความได้ ศาลก็ต้องแต่งตั้งให้โดยหน้าที่ หากศาลพิจารณาพิพากษาคดีโดยไม่มีผู้ปกป้องของจำเลย ก็จะถือว่าศาลได้กระทำละเมิดสิทธิของจำเลย และทั้งเป็นการละเมิดกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาอีกด้วย

หลังจากคดีดังกล่าวได้ผ่านที่ประชุมของคณะประธานแล้ว ให้นำไปรายงานขอคำชี้แนะจาก เจ้าแขวง(ผู้ว่าราชการจังหวัด) หรือเจ้าครองนคร ที่เกี่ยวข้องอย่างเป็นทางการเป็นลายลักษณ์อักษร แล้วจึงนำคดีดังกล่าวมาพิจารณาพิพากษิตามกฎหมาย พร้อมทั้งแนะนำสิทธิในการขออุทธรณ์ ลบล้าง และขออภัยโทษให้จำเลยทราบพร้อมในแต่ละขั้นตอนของการพิพากษาคดี

2. สำหรับคดี ที่จะลงโทษประหารชีวิตจำเลย ซึ่งเป็นคนต่างประเทศที่ไม่รู้ภาษาลาวนั้น ต้องมี คำสั่งแต่งตั้งผู้แปลภาษา และแจ้งให้กรมกงสุลกระทรวงการต่างประเทศ เพื่อแจ้งไปยังกงสุล หรือ สถานเอกอัครราชทูตประเทศของจำเลยรับทราบด้วยเกี่ยวกับ วัน เวลา และสถานที่ที่ศาลจะนำเอาคดีดังกล่าวมาพิจารณาคัดสิน

3. เมื่อคำพิพากษาประหารชีวิตของศาลถึงที่สุด หรือสิ้นสุดกระบวนการยุติธรรมแล้ว ให้ศาล ประชาชนที่เกี่ยวข้อง(เจ้าของคดี)ส่งสำนวนคดีพร้อมคำชี้แนะของเจ้าแขวง(ผู้ว่าราชการจังหวัด) เจ้า ครองนคร หรือเขตพิเศษขึ้นไปยังศาลประชาชนสูงสุดเพื่อออกคำชี้ขาดเป็นครั้งสุดท้าย และเด็ดขาด

4. การประหารชีวิตนั้น ต้องปฏิบัติภายหลังสิ้นสุดหนึ่งปี นับจากวันที่ประธานประเทศออกคำ ตกลงไม่ให้อภัยโทษเป็นต้นไป หรือนับจากวันที่ประธานศาลประชาชนสูงสุดออกคำชี้ขาดเป็นต้นไปใน กรณีหากไม่มีการขออภัยโทษ

5. วิธีการประหารชีวิตนั้น ให้ปฏิบัติตามขั้นตอนของคำแนะนำร่วม ฉบับเลขที่ 01 ลงวันที่ 21 พฤศจิกายน 2003

6. เนื่องจากว่าในช่วงปีที่ผ่านมา หลายแขวง(จังหวัด)ก็มีคดีประหารชีวิต แต่ยังไม่ทัน ดำเนินการตามระเบียบ ขั้นตอนทีกล่าวมาข้างต้น ฉะนั้น จึงให้แต่ละแขวงเก็บกำสถิติคดีคืบหน้าในช่วงปี ผ่านมาตนมีคดีประหารชีวิตกี่เรื่อง ในข้อกล่าวหาอะไร ได้ดำเนินขั้นตอนดังกล่าวข้างต้นอย่างไรบ้าง ปัจจุบันคดีเหล่านั้นยังคงอยู่ที่ใด แล้วให้ดำเนินการตามขั้นตอนของกฎหมายให้ครบถ้วนต่อไป เช่น

การแต่งตั้งผู้ปกป้อง การแจ้งสิทธิในการขออนุญาต ลบล้าง ขอยกโทษ และอื่นๆ แล้วรายงานให้ศาล
ประชาชนสูงสุด อย่างช้าไม่เกินวันที่ 30 มีนาคม 2007

ฉะนั้น เมื่อประธานศาลอุทธรณ์,ประธานศาลประชาชนแขวง(จังหวัด),นคร และศาลทหารใน
ทั่วประเทศ หากได้รับทราบคำแนะนำฉบับนี้แล้ว จงได้จัดตั้งปฏิบัติอย่างเข้มงวดนับแต่วันนี้เป็นต้นไป

ประธานศาลประชาชนสูงสุด

ลงลายมือชื่อ คำมี ชัยวงศ์

ภาคผนวก จ

ระเบียบกระทรวงยุติธรรม
ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการประหารชีวิตนักโทษ

พ.ศ. ๒๕๔๖

ตามคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๑๘๐๗ / ๒๕๓๘ ลงวันที่ ๑๙ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๓๘ ได้วางระเบียบการประหารชีวิตนักโทษ โดยการยิงด้วยปืนตามนัยมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายลักษณะอาญา พุทธศักราช ๒๕๓๗ นั้น

โดยที่พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๑๖) พ.ศ. ๒๕๔๖ ได้แก้ไขมาตรา ๑๙ เปลี่ยนวิธีการประหารชีวิตจากการเอาไปยิงเสียให้ตาย เป็นให้ฉีดยาหรือสารพิษให้ตาย ประกอบกับพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ กำหนดให้กรมราชทัณฑ์อยู่ในสังกัดกระทรวงยุติธรรม และพระราชกฤษฎีกาโอนกิจการบริหารและอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ พ.ศ. ๒๕๔๕ ให้โอนอำนาจหน้าที่ของกรมราชทัณฑ์ กระทรวงมหาดไทย ไปเป็นของกรมราชทัณฑ์ กระทรวงยุติธรรม ดังนั้น เพื่อให้การดำเนินการประหารชีวิตนักโทษด้วยวิธีการฉีดยาหรือสารพิษ ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย อาศัยอำนาจตามความในวรรคสองของ มาตรา ๑๙ แห่งประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๑๖) พ.ศ. ๒๕๔๖ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมจึงวางระเบียบการประหารชีวิตไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า " ระเบียบกระทรวงยุติธรรม ว่าด้วยหลักเกณฑ์ และวิธีการประหารชีวิตนักโทษ พ.ศ. ๒๕๔๖"

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๔๖ เป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๑๘๐๗ / ๒๕๓๘ ลงวันที่ ๑๙ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๓๘ เรื่อง ระเบียบการประหารชีวิตนักโทษ และบรรดาระเบียบหรือหนังสือสั่งการที่ขัดหรือแย้งกับระเบียบฉบับนี้ โดยให้ใช้ระเบียบฉบับนี้แทน

ข้อ ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมเป็นผู้รักษาการตามระเบียบนี้

ข้อ ๕ เมื่อศาลชั้นต้นหรือศาลอุทธรณ์มีคำพิพากษาให้ประหารชีวิตจำเลยและจำเลยนั้นถูกคุมขังหรือถูกส่งตัวเข้าคุมขังในเรือนจำ ให้เรือนจำถ่ายรูปรูปจำเลยนั้นไว้ ๖ ชุด ชุดหนึ่งประกอบด้วยรูปครึ่งตัวหน้าตรงและรูปด้านข้างทั้งสองข้างขนาดรูปละ ๔"%X๖" ติดไว้ในกระดาดแผ่นเดียวกัน และ

ระบุชื่อ - สกุล, ฐานความผิด, หมายเลขคดีแดง, ศาลพิพากษา และวัน เดือน ปี ที่ถ่ายรูป และเจ้าพนักงานเรือนจำลงนามรับรองไว้ที่ด้านหน้ารูปทุกรูป และจัดทำแผ่นพิมพ์ลายนิ้วมือทั้งสองข้างของจำเลยไว้ ๓ แผ่น รวมทั้งจัดทำบันทึกรายละเอียดเกี่ยวกับตำหนิรูปพรรณของจำเลยไว้ ๑ ฉบับแล้วให้ส่งรูปถ่ายไปที่กองทะเบียนประวัติอาชญากร สำนักงานตำรวจแห่งชาติ และพนักงานสอบสวนเจ้าของคดีแห่งละ ๑ ชุด พร้อมแผ่นพิมพ์ลายนิ้วมือทั้งสองข้างแห่งละ ๑ แผ่น ส่งรูปถ่ายให้ศาลชั้นต้น ๒ ชุด กรมราชทัณฑ์ ๑ นอกนั้นให้เก็บไว้ที่เรือนจำเพื่อการตรวจสอบ

เมื่อจำเลยต้องคำพิพากษาคดีถึงที่สุดให้ประหารชีวิตและถูกคุมขังหรือถูกส่งตัวเข้าคุมขังในเรือนจำ ให้เรือนจำดำเนินการ ถ่ายรูป จัดทำแผ่นพิมพ์ลายนิ้วมือ และบันทึกรายการละเอียดเกี่ยวกับตำหนิรูปพรรณของจำเลยเช่นเดียวกับวรรคก่อน แต่ให้ละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับวันที่คดีถึงที่สุดและชั้นศาล เพื่อการตรวจสอบอีกครั้งหนึ่ง โดยให้จัดเก็บรูปถ่าย แผ่นพิมพ์ลายนิ้วมือ บันทึกรายละเอียดเกี่ยวกับ ตำหนิรูปพรรณไว้ที่เรือนจำ ๑ ชุด นอกนั้นให้จัดส่งไปกรมราชทัณฑ์เพื่อจะส่งต่อไปยังหน่วยงานตามวรรคหนึ่ง ตรวจสอบยืนยันตัวบุคคลว่าเป็นจำเลยในคดีที่ต้องคำพิพากษาให้ประหารชีวิตหรือไม่ โดยให้ผู้พิพากษาซึ่งนั่งพิจารณาคดีนั้น พนักงานสอบสวนเจ้าของคดี และกองทะเบียนประวัติอาชญากร สำนักงานตำรวจแห่งชาติแจ้งผลการตรวจสอบไปที่กรมราชทัณฑ์

ผลการตรวจจสอบรูปถ่ายและลายพิมพ์นิ้วมือให้เก็บรักษาไว้ที่กรมราชทัณฑ์

ข้อ ๖ ให้เรือนจำจัดให้มีการตรวจสุขภาพจิตของจำเลยที่ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ประหารชีวิตทุกราย หากเป็นหญิงให้เพิ่มการตรวจการตั้งครรภ์ด้วย และให้แจ้งสิทธิการถวายเรื่องราวขอพระราชทานอภัยโทษให้จำเลยทราบ และสอบถามว่ามีความประสงค์จะใช้สิทธิถวายเรื่องราวขอพระราชทานอภัยโทษหรือไม่ถ้าประสงค์จะใช้สิทธิดังกล่าวให้เรือนจำช่วยเป็นธุระจัดการไปตามสมควร

ไม่ว่านักโทษจะถวายเรื่องราวขอพระราชทานอภัยโทษภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดหรือไม่ก็ตาม ให้เรือนจำรายงานไปกรมราชทัณฑ์โดยด่วน

ข้อ ๗ ในการประหารชีวิตนักโทษนั้น ให้มีคณะกรรมการเป็นผู้ดำเนินการชุดหนึ่ง ประกอบด้วยผู้บัญชาการเรือนจำแห่งท้องที่ที่จะทำการประหารชีวิตนักโทษเป็นประธาน มีผู้ว่าราชการจังหวัดแห่งท้องที่หรือผู้แทน อัยการจังหวัดแห่งท้องที่หรือผู้แทน และเจ้าพนักงานเรือนจำตำแหน่งตั้งแต่ห้าคนขึ้นไปแห่งเรือนจำท้องที่ที่ประหารชีวิตนักโทษ ๑ คน ร่วมเป็นคณะกรรมการ และในการนี้ให้มีผู้แทนกรมราชทัณฑ์และผู้กำกับสถานีตำรวจแห่งท้องที่หรือผู้แทนร่วมเป็นสักขีพยาน

เป็นหน้าที่ของคณะกรรมการที่จะตรวจตราะวังให้การประหารชีวิตนักโทษดำเนินการไปตามกฎหมายและระเบียบแบบแผน

ข้อ ๘ เมื่อจะต้องทำการประหารชีวิตนักโทษรายใด ให้กรมราชทัณฑ์แจ้งให้เรือนจำทราบ พร้อมส่งผลการตรวจสอบรูปถ่ายและลายพิมพ์นิ้วมือที่เก็บรักษาไว้ไปด้วย

การประหารชีวิตจะทำในวันเวลาใดให้เรือนจำเป็นผู้กำหนดและให้แจ้งคณะกรรมการและสักขีพยานตามข้อ ๗ และกองทะเบียนประวัติอาชญากรตามข้อ ๙ ทราบแต่ทั้งนี้ให้งดทำการประหารชีวิตในวันหยุดราชการ วันยุดนักชัตฤกษ์ วันพระกับวันสำคัญทางศาสนาของนักโทษผู้ที่จะถูกประหารชีวิตนั้น

ข้อ ๙ ก่อนทำการประหารชีวิตให้ประธานพร้อมด้วยคณะกรรมการตามข้อ ๗ ตรวจสอบผลการตรวจสอบรูปถ่ายและลายพิมพ์นิ้วมือที่กรมราชทัณฑ์ส่งไปกับที่ทางเรือนจำได้เก็บรักษาไว้ตามข้อ โดยถือเอาผลการตรวจสอบลายพิมพ์นิ้วมือเป็นสำคัญ แต่ให้นำผลการตรวจสอบรูปถ่ายเป็นข้อมูลประกอบด้วย

การประหารชีวิตนักโทษ ณ เรือนจำที่ตั้งอยู่ในเขตกรุงเทพมหานครหรือจังหวัดปริมณฑลให้กองทะเบียนประวัติอาชญากร สำนักงานตำรวจแห่งชาติ จัดเจ้าหน้าที่ไปทำการพิมพ์ลายนิ้วมือของนักโทษ ในขณะที่ก่อนและหลังการประหารชีวิต โดยพิมพ์ลายนิ้วมือเป็น ๓ ชุด เพื่อตรวจสอบกับลายพิมพ์นิ้วมือนักโทษประหารชีวิตของกองทะเบียนประวัติอาชญากรต่อหน้าคณะกรรมการ เมื่อตรวจสอบถูกต้องแล้วให้คณะกรรมการและเจ้าหน้าที่กองทะเบียนประวัติอาชญากรลงนามกำกับในแผ่นพิมพ์ลายนิ้วมือหากทำการประหารชีวิต ณ เรือนจำในท้องที่จังหวัดอื่นให้เป็นหน้าที่ของตำรวจภูธรในจังหวัดนั้นจัดเจ้าหน้าที่ผู้เชี่ยวชาญการตรวจสอบลายพิมพ์นิ้วมือไปดำเนินการในทำนองเดียวกัน

ภายหลังการประหารชีวิตให้เก็บลายพิมพ์นิ้วมืองดกล่าวไว้ที่เรือนจำ กรมราชทัณฑ์และกองทะเบียนประวัติอาชญากร แห่งละ ๑ ชุด

อนึ่ง ก่อนนำตัวไปประหารชีวิตให้ผู้บัญชาการเรือนจำที่จะทำการประหารชีวิตนักโทษนำเอกสารอันเกี่ยวข้องกับผลการขอพระราชทานอภัยโทษไปอ่านให้นักโทษผู้นั้นฟัง

ข้อ ๑๐ ให้เรือนจำสอบถามนักโทษที่ถูกประหารชีวิตถึงการจัดการทรัพย์สินถ้าหากนักโทษแสดงเจตนาที่จะจัดการทรัพย์สินของตนก็ให้แสดงเจตนาไว้เป็นลายลักษณ์อักษร กรณีนักโทษเขียนหนังสือไม่ได้ให้เจ้าพนักงานเรือนจำเป็นผู้เขียนให้แล้วอ่านให้นักโทษผู้นั้นฟัง แล้วให้ลงลายมือชื่อรับรองลายมือชื่อหรือลายพิมพ์นิ้วมือนั้น

หากนักโทษมีความประสงค์จะเขียนจดหมายหรือส่งข้อความบอกกล่าว หรือจะโทษศัพท์พูดกับญาติหรือผู้ใด หรือมีความประสงค์จะทำสิ่งใด ซึ่งเจ้าพนักงานเรือนจำพิจารณาแล้วเห็นสมควรก็ให้เรือนจำอำนวยความสะดวกให้ แต่การส่งข้อความหรือการพูดคุยโทษศัพท์สามารถกระทำได้ตามที่คณะกรรมการเห็นสมควร ทั้งนี้ให้เรือนจำจัดเตรียมโทษศัพท์หรือเคื่องมือสื่อสารไว้เป็นการเฉพาะ

ให้เรือนจำสอบถามนักโทษถึงอาหารมื้อสุดท้าย และหากไม่เป็นการเลือกวิสัยให้เรือนจำจัดให้ตามสมควรและเหมาะสม

ข้อ ๑๑ ก่อนจะนำต่อไปประหารชีวิต ให้นักโทษได้มีโอกาสประกอบพิธีกรรมทางศาสนาหรือลัทธิตามความเชื่อของตนในเวลาที่เหมาะสม

ข้อ ๑๒ ให้อธิบดีกรมราชทัณฑ์โดยความเห็นชอบของกระทรวงสาธารณสุขออกประกาศกำหนดชนิด ประเภท และปริมาณของยาหรือสารพิษที่จะใช้ในการประหารชีวิต และให้จัดเก็บยาหรือสารพิษที่จะใช้ไว้ที่โรงพยาบาลหรือสถานพยาบาลของกรมราชทัณฑ์

ข้อ ๑๓ เมื่อจะทำการประหารชีวิตนักโทษในวันใดให้เรือนจำจัดเจ้าพนักงานเรือนจำไม่น้อยกว่า ๓ คน ไปรับยาหรือสารพิษที่กำหนดในข้อ ๑๒ จากโรงพยาบาลหรือสถานพยาบาลของกรมราชทัณฑ์ โดยต้องมีหัวหน้าเจ้าพนักงานเรือนจำเป็นข้าราชการไม่ต่ำกว่าระดับ ๗ ทั้งนี้ อนุกรรมการบรรรุษยาหรือสารพิษให้เรือนจำเป็นผู้จัดหาและให้เภสัชกรของโรงพยาบาลหรือสถานของกรมราชทัณฑ์บรรรุษยาหรือสารพิษลงในอุปกรณ์ดังกล่าวแล้วให้ผืนอุปกรณ์ให้แน่นอน และลงชื่อกำกับไว้โดยชัดเจน

การเปิดผืนอุปกรณ์บรรรุษยาหรือสารพิษจะต้องทำต่อหน้าคณะกรรมการตาม

ข้อ ๗ และให้หัวหน้าเจ้าพนักงานเรือนจำผู้ไปรับยาหรือสารพิษและคณะกรรมการลงชื่อรับรองความเรียบร้อยไว้เป็นหลักฐาน

ข้อ ๑๔ ให้เรือนจำจัดเตรียมสถานที่สำหรับการประหารชีวิตและจัดหาอุปกรณ์ที่จะใช้ในการฉีดยาหรือสารพิษเข้าสู่ร่างกายของนักโทษที่จะถูกประหารไว้ให้พร้อมรวมถึงเจ้าพนักงานเรือนจำผู้ทำการฉีดยาหรือสารพิษไม่น้อยกว่า ๒ คน

ข้อ ๑๕ สถานที่สำหรับทำการประหารชีวิตนักโทษ ประกอบด้วย ห้องสำหรับควบคุมนักโทษก่อนทำการประหาร ห้องทำการประหาร ห้องเตรียมตัวของเจ้าพนักงานรวมถึงวัสดุ อุปกรณ์ที่ใช้ในการประหาร ห้องคณะกรรมการกับสักขีพยาน และห้องประกอบพิธีทางศาสนา

ข้อ ๑๖ เมื่อถึงเวลาประหารชีวิตนักโทษ ให้เรือนจำจัดเจ้าพนักงานเรือนจำรักษาความปลอดภัยและระวังเหตุให้อยู่ในความเรียบร้อยตามสมควรแล้วนำนักโทษที่จะทำการประหารชีวิตไปยังสถานที่ซึ่งเตรียมไว้ และดำเนินการดังนี้

(๑) นำตัวนักโทษที่จะทำการประหารชีวิตให้นอนลงบนเตียงที่จัดเตรียมไว้เพื่อการประหารชีวิต พร้อมทั้งทำการพันธนาการป้องกันมิให้นักโทษดิ้นรนขัดขืน

(๒) ให้เจ้าพนักงานเรือนจำซึ่งได้รับการแต่งตั้งโดยคำสั่งของผู้บัญชาการเรือนจำจัดเตรียมเครื่องมืออุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องในการดำเนินการให้พร้อม และทำการแทงเข็มสำหรับฉีดยาหรือสารพิษ

เข้าเส้นเลือดในร่างกายของนักโทษที่จะถูกประหารรอไว้โดยต่อเข้ากับสายท่อหรืออุปกรณ์บรรจยาหรือสารพิษที่จะปล่อยเข้าสู่ร่างกายของนักโทษที่จะถูกประหาร พร้อมทั้งติดตั้งเครื่องตรวจวัดสัญญาณการเต้นของหัวใจเข้ากับร่างกายนักโทษที่จะถูกประหาร หันจอแสดงให้คณะกรรมการและสักขีพยานได้สังเกตเห็นชัดเจน

(๓) เมื่อการดำเนินการตามข้อ (๒) เสร็จเรียบร้อย และได้รับสัญญาณให้ทำการประหารชีวิต ให้เจ้าพนักงานเรือนจำผู้ทำการฉีดยาหรือสารพิษจัดการปล่อยหรือฉีดยาหรือสารพิษเข้าสู่ร่างกายของนักโทษประหารให้ตายเสียต่อหน้าคณะกรรมการและสักขีพยาน

(๔) ให้แพทย์ประจำเรือนจำที่ทำการประหารชีวิตนักโทษหรือแพทย์ของทางราชการ ๑ คน ร่วมกับคณะกรรมการตามข้อ ๗ ตรวจพิสูจน์การตายของนักโทษ โดยให้แพทย์และคณะกรรมการทำบันทึกยืนยันการตายของนักโทษที่ถูกประหารชีวิต และประกาศผลการประหารชีวิตให้สักขีพยานทราบในวันนั้น

ข้อ ๑๗ การถ่ายภาพหรือบันทึกให้ประจักษ์ด้วยแถบเสียง แถบภาพ หรือด้วยวิธีอื่นที่เกิดผลในทำนองเดียวกันต่อนักโทษที่จะถูกประหาร สถานที่ประหารชีวิตและวิธีการประหารชีวิตนั้นจะกระทำมิได้เว้นแต่เป็นการดำเนินการในทางราชการ

ข้อ ๑๘ ให้เรือนจำจัดเก็บศพของนักโทษที่ถูกประหารชีวิตไว้ในเรือนจำเป็นเวลาไม่ต่ำกว่า ๑๒ ชั่วโมง เมื่อล่วงเลยระยะเวลาดังกล่าวแล้วให้แพทย์ของทางราชการร่วมกับผู้บัญชาการเรือนจำตรวจสอบโดยทำบันทึกยืนยันการตายอีกครั้งหนึ่ง

เมื่อนักโทษเสียชีวิตแล้วให้เรือนจำแจ้งญาติทราบในโอกาสแรก หากมีญาติมาขอรับให้มอบศพนั้นไป แต่ถ้าไม่มีญาติมาขอรับก็ให้จัดการเผาหรือฝังตามที่เรือนจำจะเห็นสมควรต่อไป

เมื่อนักโทษเสียชีวิตแล้วให้เรือนจำแจ้งญาติทราบในโอกาสแรก หากมีญาติมาขอรับให้มอบศพนั้นไป แต่ถ้าไม่มีญาติมาขอรับก็ให้จัดการเผาหรือฝังตามที่เรือนจำจะเห็นสมควรต่อไป

ข้อ ๑๙ ให้เรือจํารายงานผลการดำเนินการประหารชีวิตพร้อมบันทึกของแพทย์และคณะกรรมการยืนยันผลการตรวจพิสูจน์การตาย ตามข้อ ๑๖ (๔) และผลการตรวจสอบยืนยันภายหลังการตายตามข้อ ๑๘ ให้กระทรวงยุติธรรมทราบโดยเร็ว

ประกาศ ณ วันที่ ๑๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

พงศ์เทพ เทพกาญจนา

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม

ประวัติของผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นาย ศรีสวัสดิ์ มณีวงศ์

เกิดเมื่อ วันที่ 12 ตุลาคม พ.ศ.2508 เกิดที่ จังหวัด อุตรดิตถ์
ที่อยู่ปัจจุบัน บ้านดอนหนูน อ.ชัยธานี นครเวียงจันทน์

วุฒิการศึกษา:

- จบการศึกษาระดับปริญญาตรีวิชากฎหมายจากอดีตสหภาพ สาธารณรัฐ สังคมนิยม โซเวียต
- สำเร็จการศึกษาหลักสูตรการปกครองชั้นสูง ระบบเร่งรัด ที่สถาบันการเมือง และการปกครองแห่งชาติ ลาว
- เข้ารับการฝึกอบรมหลักสูตรผู้ช่วยผู้พิพากษา รุ่นที่ 39 ที่สถาบันพัฒนาข้าราชการฝ่ายตุลาการ ที่บางกอก ประเทศไทย

ประสบการณ์ในการทำงาน:

- พ.ศ. 2536 เข้ารับราชการที่ศาลประชาชน จังหวัดอุตรดิตถ์
- พ.ศ. 2537 ได้รับการแต่งตั้งเป็นผู้พิพากษาประจำศาลประชาชน จังหวัดอุตรดิตถ์
- พ.ศ. 2539 ได้รับการแต่งตั้งเป็นรองประธานศาล (ผู้พิพากษาองห้วนหน้าศาล) จังหวัดอุตรดิตถ์
- พ.ศ. 2541 ได้รับการแต่งตั้งเป็นรองผู้อำนวยการสถาบันพัฒนาข้าราชการฝ่ายตุลาการของประเทศลาว
- พ.ศ. 2545 ได้รับการแต่งตั้งเป็นรองอธิบดีกรมบังคับคดี ที่กระทรวงยุติธรรม ของลาว จนถึงปัจจุบัน